

KALÁSZ ISTVÁN

Az út

Az út a telepről lejtett, keskeny és murvás volt. A jövő hónapban jönnek, betonoznak, mondta a könyvelő. A három férfi, az orvos, a könyvelő és a szőke fiatalember, aki csak annyit mondott magáról, hogy multinak dolgozik... tehát a három férfi ment lefelé a murvás úton. A könyvelő kétkerekű utánfutót húzott maga után, aztán a könyvelő megállt, és azt mondta, itt a határ, eddig tart a telek, ide kell verni a facölöpöt.

És a három férfi állt, nézte, ami előttük, alattuk volt. Dombokat, az erdőt tölgyekkel, lejjebb a falut, a templomtornyot. Ha szép az idő, tiszta a levegő, látni az Alpokat is, mondta a könyvelő, az orvos bólintott. Tehát itt a telekhatár, ide kell verni az út mellé a cölöpöt. De az út itt túl keskeny, mutatta a könyvelő, két autó nem fér el. El kell intézni a polgármesterrel, engedélyezze a bokros részen, hogy az út kapjon kitérőt. Legyen szélesebb, de a telken túl, ne mi fizessük, nevetett. Az orvos azt mondta, a bokrok vadrózsák, kár értük, de a kitérő kell, hiszen ha falu felől jön fel egy autó, közben a telepről hajt ki valaki, akkor... A fiatalember ekkor megjegyezte, szerinte a lakóparkiak közül senki sem szeret tolatni...

Tolatni? Szóba sem jöhet, a könyvelő a földre dobta a cölöpöt, aki itt vett házat, az az ember nem tolat. És a három férfi megfordult, nézte a Rózsás lakóparkot. A lakópark: huszonöt villa garázzsal, sövényvel, terrasszal. És a sötét, sűrű fű a házak között. A házak fele lakott volt, a többi még sötéten állt, jobbra volt a gondnokság, mögötte a gondnoki lakással. Még üresen. Az orvos azt mondta, örül, hogy eladta a pesti lakásait, örül, hogy itt tölti majd öregkorát. Ezen a dombos, békés vidéken. A könyvelő vette a cölöpöt, lassan a földbe tolta a hegyét. A fiatalember fogta a kalapácsot, kérdezte, hogy akkor kijelöljék-e a határt. Aztán ütött, és a facölöp belement a földbe. Jó hegyes, mondta az orvos, mint a kés a kötőszövetbe, nevetett, úgy megy a földbe. A könyvelő azt mondta, hogy a felesége meg akarja csináltatni a mellét, de ő ellene van. Pedig a mell a nő kirakata, mondta a fiatal férfi, és ez jó marketingszöveg: mellkirakat. És azt kérdezte, hogy milyen lesz a kerítés majd a lakópark körül. Az orvos azt mondta, semmilyen. Minek?

A könyvelő erre azt felelte, ő nem hisz az ide-oda szabadságban, kellenek a jelek. A táblák, a kerítés. Ő falat akar a lakópark körül, ne lássanak be. Az orvos erre azt mondta, de a bekötő út végén már kiérték, hogy magánút, senki sem hajt fel ide a dombra. Csak azok, akik a Rózsás parkban vettek házat. A szőke fiatal férfi bólintott, ő egy hete van itt, látott őzet, vaddisznót az erdő szélén, de embert tényleg nem. Nem jön ide senki. Ősz van, hideg. Talán tavasszal? A könyvelő legyintett, a tél veszélyes, sötét van, hideg, és aki fázik, éhes, feljön ide. Majd meglátják.

Aztán orvos azt mondta, a mellnagyobbítás nem olcsó, a felvarrás fele összeg, és vannak kamerák, mozgásérzékelők. Azok jelzik a vadat, az idegent. A könyvelő erre azt felelte, a lakóparki gondnoknak legyen fegyvere, puskája. Az orvos nézte a dombot, de ha fal lesz a telek körül, ő nem lát messze, ő meg nézni akarja a dombokat, a fehér fákat. Ilyen öregséget akar. Messzire látni. A fiatalember erre tapsolt, hogy a doktor úr szépen beszélt, és messzire látni szép dolog. A könyvelő erre azt felelte, a vidéki élet nem ilyen. Vannak orvvadászok, betörnek, lopják a fát, elviszik a ház mellől a kerékpárt. A faluban van egy-két büntetett előéletű ember. A fiatalember bólintott, az orvos hallgatott. Ekkor bukkant fel az úton egy nő és a kisgyerek. Jöttek felfelé a falu felől. Kik ezek, mi a francot akarnak, kérdezte a könyvelő. A nő jött, fogta a gyerek kezét, halkán köszönt, ment tovább felfelé az úton. Erről beszéltem, mondta a könyvelő, hogy semmi sem szent. Hová megy, ordított a nő után, ez itt magánterület! A nő megállt, megfordult, a kisfiú ijedten bújt hozzá. Csak a telepre, mondta a nő. Kihez, kérdezte a könyvelő. A nő cédulát vett elő, a tizenhatos épület, a doktor H.-hoz. Az orvos hallgatott, a szőke férfi nevetett, ó, hozzám jön a hölgy, mondta, de holnapra beszéltük meg, nem? A nő mondta, hogy az anyja beteg, a ... orvoshoz ezért jött most.

A szőke férfi bólintott, rendben, akkor menjenek, megmutatja a házat, azzal biccentett a könyvelőnek, intett az orvosnak, és elindult a nővel és a gyerekekkel felfelé az úton. Ő meg milyen doktor, kérdezte a könyvelő. Az orvos azt mondta, ügyvéd lehet. Az ügyvéd doktorok jól keresnek, fiatalon vesznek autót, házat. És a nő, kérdezte a könyvelő, azzal mit akar? Az orvos azt mondta, az ilyeneknek bejárónőjük van. Ezért jött a nő a faluból, hogy majd takarít, mos. A könyvelő legyintett, a fenébe, érezte ő, hogy ezzel a férfivel még baj lesz. Az orvos hallgatott.

Szürkült, enyhe szél támadt, az orvos mondta, a faövek nem jó, nem látni a sötétben. A könyvelő bólintott, a cölöp csak jelzi a határt, ő hozott rudat fémből, ott van, mutatta a kocsin, felállítják, felteszik rá a táblát, magánterület, őrzött terület, behajtás csak engedéllyel. Több táblát ho-

zott, hogy megértse a népség a faluból, ide nem lehet bejönni, a domb magánbirtok. Az orvos hallgatott. És most akkor megmondja, folytatta halkán, hogy neki van puskája. És ha gondolod, váltott tegezésre, szerzek puskát, készülni kell. Érted? Rossz idők jönnek. Az orvos csak hallgatott. A fémrudat nehezen beletolták a földbe, a táblát feltették, MAGÁNTE-RÜLET. Meg alá, hogy illetékteleneknek tilos. Közben a könyvelő magyarázta, hogy többen jelentkeztek a gondnoki állásra, mindenféle iszákos, csaló, ő családos férfit akar, van egy, akire gondol, annak a férfinak van fia, felesége, volt katona, tud a fegyverrel bánni. Amikor kész voltak, a tábla állt, az öreg orvos azt kérdezte, hogy ez a tábla akkor a haláláig marad. Hogy idegeneknek tilos? Hogy tilos? A könyvelő azt mondta, erre mérget vehet.

Aztán mentek felfelé. Elöl a könyvelő, mögötte az orvos. A Rózsás park házai felé. Jött szembe a nő a gyerekekkel, köszöntek, a nő meg is hajolt. A könyvelő azt mondta, hogy az ügyvéd ezek szerint elmagyarázta a nőnek, hogy mi a helyzet, ki az úr a dombon. Az orvos ekkor megállt, már sötétedett, nézte a feketébe bukó dombot, az erdőt, a falu gyér fényeit, és azt mondta, szereti a szépséget. A könyvelő kérdezte, hogy ezt most miért mondta. Minek? Az orvos erre azt felelte, úgy érzi, valami véget ért, de erről nem akar beszélni.